

Kampmann (S):

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Erik Holst, nævnte bl. a. i sin ordførertale, at der var en række socialdemokratiske medlemmer af folketinget, der virkelig er betænkelige ved konsekvenserne af handelsministerens redegørelse og ved forslaget om indførelse af kernekraft, som behandles som det næste punkt på dagsordenen. Jeg tror at kunne sige, at disse betænkeligheder først og fremmest vedrører tre hovedområder.

For det første er det kun i beskedent omfang præciseret, i hvilken samfundsmæssig udvikling energipolitikken og kernekraften skal indpasses. Det hedder et sted i redegørelsen, at man i de næste 20 år forudsætter en årlig vækst reelt i bruttonationalproduktet på mellem 3,5 og 4 pct. årligt. Må jeg sige, at denne antagelse efter mit skøn er trukket ud af luften. Der er ingen, der har nogen som helst viden om, hvorvidt det er muligt at fastholde en så stor økonomisk vækst i reelle goder, og der er overhovedet ingen, der ved, om det er ønskeligt at fastholde en så stor vækst.

Det andet hovedområde drejer sig om økonomien. Jeg havde foretrukket, at man havde sagt, at det først og fremmest drejer sig om forsyningssikkerheden, det drejer sig om at have så mange muligheder at spille på som muligt, og så må vi acceptere og betale for disse mange muligheder, og vi må også acceptere og betale en merpris i forhold til de muligheder, vi har haft i dag. Det havde været ren snak, og det havde været rimeligt at fremføre. Men i stedet gør man i den økonomiske redegørelse, der følger redegørelsen her som et bilag, et fuldstændig urealistisk forsøg på at vise, at kernekraft skulle være billigere end den elkraft, vi i dag kender. Jeg mener personlig, at en række af de beregninger, der foreligger, er mangelfulde, og jeg mener også, at de for visse vedkommende er direkte fejlagtige.

For det første anvender man en metode, som stensikkert begunstiger kernekraften. Kernekraften har den store anlægsudgift og de mindre driftsudgifter. Derfor tør man ikke fremregne med en inflationsfaktor, men fremregner med en lille rentefaktor, nemlig de 4 pct. Hvis man havde fremregnet med rentefaktoren i løbende priser, inflationsfaktoren, den høje faktor, så havde man naturligvis fået et helt andet beløb at afskrive på

og forrente på i anlægsudgifter for reaktor anlæggene end for de kul/oliefyrede værker. Men denne metode har man ikke ønsket, og derfor har man valgt en metode, hvor man alene, fordi man vælger denne metode, kender det facit man får.

For det andet har man lagt til grund for reaktorerne, uanset om det er letvands- eller tungtvandsreaktorer, anlægsudgifter, der efter min og manges opfattelse er helt urealistisk lave. De seneste tal, vi kender, ligger på et sted mellem 3½ mia kr. og 8½ mia kr., og det tal, man har anvendt pr. 1975, som er udgangspunktet, har været ca. 3 mia kr. Hvis man havde anvendt et mere realistisk tal, nemlig 5-6 mia kr., så havde de økonomiske beregninger naturligvis også fået et helt andet økonomisk udfald.

Det har igen betydning, når man fremregner, hvad investeringsudgiften og hvad indtægterne er på et senere tidspunkt frem i 1990'erne og i begyndelsen af næste århundrede. Hvis man havde anvendt højere tal for anlægsudgiften, hvis man havde anvendt højere tal for renteudgifterne, så havde man overhovedet ikke fået til resultat, at der skulle være en balance mellem indtægter og udgifter midt i 1990'erne eller i begyndelsen af næste århundrede, således som redegørelsen viser.

Endelig er der det tredje område, nemlig affaldet. Der er det min og andres opfattelse, at vi må have sikker viden om, hvad vi skal gøre med affaldet, før vi træffer beslutningen. Vi ved i dag ikke, om vi kan deponere det hjemme. Vi ved, at det vil tage en halv snes år at lave undersøgelser, der kan besvare, om vi kan deponere det hjemme, eller om vi kan sende det udenlands.

Det væsentligste argument for a-kraften har naturligvis været, at den skulle give en større forsyningsmæssig sikkerhed, det skulle give en mindre afhængighed af olien. Men afhængighed af olie er både en afhængighed af olie og en afhængighed af de selskaber, der distribuerer olien, og en afhængighed af olie skal sættes over for en afhængighed af uran, og hvis man forsøger at blive mindre afhængig af olien, men bliver mere afhængig af uran, så er man efter min opfattelse lige vidt. Jeg tror på en model og en sammensætning af energiforbruget, hvor vi anvender mere naturgas, hvor vi stærkere satser på besparelser, som både giver en